

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/500/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714201078
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2714201078.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: V. F., nar. X. P. XXXX, naposledy bytom B., N. XX, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: M. K., Okresný súd Senica, o 264,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 21. augusta 2014 č. k. 7C/67/2014 - 69 (správne „-68“) takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanom domáhala zaplata 264,30 eur s vyčísleným úrokom z omeškania za obdobie od 21. marca 2010 do 20. augusta rovnakého roka v sume 4,93 eur a ďalším úrokom z omeškania 9% ročne od 21. augusta 2010 do zaplata (okrem náhrady trov konania) ako nesplateného zostatku úveru, poskytnutého žalovanému na základe zmluvy o splátkovom úvere z 12. septembra 2005 (ďalej len „úverová zmluva“) právnou predchodkyňou žalobkyne (spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., v čase uzavretia zmluvy sídliacou v Bratislave, Suché Mýto 4), ktorú pohľadávku žalobkyňa nadobudla zmluvou o postúpení pohľadávok, uzavretou so svojou predchodkyňou. Žalovanému potom nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil vo veci samej právne ust. § 261 ods. 3, § 269 ods. 2, § 273 ods. 1 a § 497 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, §§ 100 a 101, § 517 ods. 1 a 2 a § 524 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 6 ods. 3 písm. a/ a b/ a § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej tiež „pôvodný zákon o ochrane spotrebiteľa“, v skratke „PZOS“); § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (i tohto v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy); § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 (v znení zákona č. 102/2014 Z. z., ďalej tiež iba „nový zákon o ochrane spotrebiteľa“, skráteno „NZOS“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z.). Vecne pri posudzovaní otázky, či právny vzťah predchodkyne žalobkyne a žalovaného považovať za občianskoprávny alebo obchodnoprávny vyšiel z toho, že aj úverová zmluva napriek odvolaniu sa ňou na ustanovenia upravujúce takýto zmluvný typ (§§ 497 - 507 Obch. z.) spadala do definičného vymedzenia spotrebiteľských zmlúv, tvoriaceho súčasť PZOS a preto na ňu bolo treba popri príslušných ustanoveniach zákona o spotrebiteľských úveroch vzťahnúť úpravu z O. z. Ak tu potom bola tiež úprava prikazujúca orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej

zmluvy prihladať aj bez návrhu na viaceré skutočnosti vrátane premlčania práva a k premlčaniu (ako kvalifikovanému plynutiu času, zabraňujúcemu súdnej vymáhateľnosti práva) došlo (vychádzajúc zo všeobecnej občianskoprávnej úpravy premlčania a najmä všeobecnej trojročnej lehoty) aj v tejto veci (pre uplatnenie práva na zaplatenie splátok úveru, splatných v období od 20. marca do 20. augusta 2010 až žalobou doručenou súdu 21. februára 2014), žalobe nešlo vyhovieť, argumentoval okresný súd, ktorý napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne plným úspechom žalovaného, ktorý ale náhradu trov konania nepožadoval.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa, domáhajúc sa jeho zmeny vyhovením žalobe. Namietala nesprávnym právnym posúdením veci i z neho plynúcim nedostatočne zisteným skutkovým stavom (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), majúci jednak (i s poukazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a krajských súdov v Banskej Bystrici a Trnave) za to, že tu pre povahu vzťahu jej predchodkyne so žalovaným ako tzv. absolútneho obchodu bolo treba použiť úpravu premlčania z Obch. z., zakotvujúcu dlhšiu všeobecnú premlčaciu dobu (v trvaní štyroch rokov) a tá v tejto veci zachovaná bola; na druhej strane potom spochybňujúc možnosť aplikácie aj ust. § 5b NZOS (v znení účinnom až od 1. mája 2014), kde (v tomto prípade s odkazom na viaceré články Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) treba odmietnuť (ako ústavne nekonformný) výklad zjavne sledovaný i zákonodarcom pri úprave nového zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý aj vo vzťahoch vzniknutých pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 102/2014 Z. z. núti súdy prakticky vyhľadávať dôvody na zamietanie žalôb v spotrebiteľských veciach, takto stavia súd do pozície advokáta dlžníka a neguje i ústavne garantované rovnaké postavenie účastníkov súdnych konaní.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (pretože od rozhodnutia vo veci samej, napadnutého v celom rozsahu, bol závislým i výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu šlo /primárne/ o vec samu, na druhej strane ale nebola tu potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa navzdory povahe veci ako drobného sporu túto prejednal a o nej i rozhodol na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keď dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za správny (a námietky odvolateľky tak logicky za nedôvodné).

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie súdu prvého stupňa, použitej týmto na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia a urobenej súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku. Takáto argumentácia nevykazovala žiadne skutkové, právne ani logické medzery a to napriek istému zjednodušeniu, predstavovanému položením znamienka rovnosti medzi pojmy „spotrebiteľská zmluva“ a „spotrebiteľský úver“ (ktoré však v tejto konkrétnej veci paradoxne obstálo, keďže tu šlo - popri spotrebiteľskej zmluve ako širšom pojme - aj o spotrebiteľský úver); takže odvolaciemu súdu by zásadne postačovalo i len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa s odvolaním sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.). Len pre nutnosť aspoň stručného vyporiadania sa i s námietkami z odvolania (ktorá je tu inak v každej odvolacích súdmi prejednávanej veci), ako aj pre úplnosť, sa potom žiada doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p.) nasledovné :

Odvolací súd nepovažuje za akceptovateľnú argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej by samotná povaha diskutovaného právneho vzťahu (založeného zmluvou jej predchodkyne a žalovaného) ako tzv. absolútneho obchodu mala privodiť nutnosť posudzovania všetkých okolností takéhoto vzťahu podľa právneho predpisu upravujúceho samotný použitý zmluvný typ (ktorým má byť v tomto prípade Obch. z.).

Podľa § 52 ods. 2 vety tretej O. z. na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Práve odcitované ustanovenie je síce súčasťou základného predpisu občianskeho hmotného práva Slovenskej republiky a to konkrétne piatej hlavy prvej časti zákona, venovanej spotrebiteľským zmluvám (pokiaľ ide o jeho účinnosť) až od 1. apríla 2015 (tu por. čl. II bod 1 a čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z. o

ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 151/2014 Z. z., ďalej tiež len „zákon č. 102“), v tomto prípade by však vyžadovalo vyššiu než tolerovateľnú dávku nepozornosti nevšimnúť si, že takýto termín účinnosti bol výsledkom pomerne neštandardného rozhodnutia sa zákonodarcu (Národnej rady Slovenskej republiky, ďalej len „NR SR“, konajúcej pritom v evidentnej zhode aj s ostatnými osobami participujúcimi na finalizácii legislatívneho procesu) takpovediac v hodine dvanástej odsunúť účinnosť zákona, prijatého 25. marca 2014 a majúceho v tu diskutovanej časti pôvodne nadobudnúť účinnosť už 12. júna 2014 (tu por. pôvodné znenie zákona č. 102) ďalším zákonom, schváleným 14. mája 2014 (necelé dva mesiace po prijatí novelizovaného zákona), prijímaným primárne za celkom iným účelom (za účelom zmeny zákona o ochrane hospodárskej súťaže, v tejto súv. por. úvod názvu zákona uverejneného 7. júna 2014 pod č. 151 ročníka 2014 Zbierky zákonov Slovenskej republiky) a v časti vyhradenej novelizácii zákona č. 102 sa obmedzujúcim výlučne na zmenu znenia článku XIV pôvodného zákona, obsahujúceho úpravu jeho účinnosti (pričom tu k „obohateniu“ vládneho návrhu zákona o článok novelizujúci zákon č. 102 došlo až na základe prílohy uznesenia Ústavnoprávneho výboru NR SR, ďalej len „Úpv“ č. 419 zo 6. mája 2014, odôvodňujúceho potrebu zmeny, o ktorej je reč, výlučne lakonickým konštatovaním, že tu (citované z uznesenia) „ide o spresnenia účinnosti jednotlivých ustanovení vzhľadom na legislatívny proces“, tu napokon por. príslušné dokumenty k parlamentnej tlači č. 897 na webovom sídle NR SR).

Odklad účinnosti zákonného ustanovenia, celkom nepochybne motivovaného záujmom na posilnení ochrany spotrebiteľov, tesne predtým, než toto malo začať regulovať ním upravované vzťahy, však nebol pri posudzovaní problému predostretého v prejednávanej veci tak dôležitým, ako zmysel úpravy (ratio legis), taktiež zanesenej do vládneho návrhu zákona až v neskoršom štádiu legislatívneho procesu a odôvodnenej v prílohe uznesenia Úpv č. 391 z 11. marca 2014 (i tu citované z uznesenia) takto : „Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo s touto zmluvou súvisiace, najmä na vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, sa vždy použijú prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita OZ, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Z toho plynie, že OZ aj pri posudzovaní otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne.“ (tu por. príslušné dokumenty na webovom sídle NR SR k parlamentnej tlači č. 820).

Takto koncipovaná úprava je nepochybným vyjadrením požiadavky zákonodarcu, aby sudy aj v právnych vzťahoch vyznačujúcich sa na jednej strane tým špecifikom, že je v nich jednou zmluvnou stranou spotrebiteľ (ak by mali mať status spotrebiteľa obe či všetky, nemohlo by už ísť o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle definície ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 O. z.) a na strane druhej tým, že sú podraditeľné pod úpravu obchodného práva (najmä Obch. z.), aplikovali prednostne (rozumej na úkor alternatívnej a z podstaty veci odchyľnej úpravy normami obchodného práva) ustanovenia O. z. Nejde teda o vyradenie obchodného práva ako také, ale len o to, aby sa na vzťahy s účasťou spotrebiteľa popri normách obchodného práva, ktorých použitie je z povahy veci nutné (pretože O. z. úpravu konkrétnej otázky neobsahuje vôbec, ako je to aj v prípade tu posudzovaného zmluvného typu zmluvy o úvere, upravenej len v Obch. z., ku ktorej O. z. pozná iba inak konštruovanú obdobu v podobe zmluvy o pôžičke) nepoužívali tiež k nim prináležiace doplnkové normy, ktoré pozná jeden i druhý právny predpis (O. z. aj Obch. z., resp. pri záujme na absolútnej presnosti O. z. na jednej a Obch. z. spolu s ďalšími normami obchodného práva na druhej strane), ale tu došlo k uprednostneniu noriem toho prvého.

Práve takáto právna konštrukcia, existujúca tu už aj v čase pristupovania odvolacieho súdu k rozhodovaniu o odvolaní v tejto konkrétnej veci (pre ktorý je - rovnako ako pre súd prvého stupňa - rozhodujúci stav v čase vyhlasovania jeho rozsudku, tu por. § 154 ods. 1 a § 211 ods. 2 O. s. p.), však spôsobovala i nepoužiteľnosť tých záverov z rozhodnutí spomínaných v odvolaní, ktorých podstatou bola potreba vztiahnutia na právne vzťahy obdobné tomu z prejednávanej veci úpravy o premlčaní z Obch. z., pretože takáto skoršia judikatúra (vo všetkých prípadoch spadajúca do obdobia pred prijatím vyššie diskutovanej novelizácie NZoS zákonom č. 102 a tým skôr i pred odsunom pôvodne zamýšľaného času účinnosti zákonom č. 151/2004 Z. z.) bola novšou legislatívnou úpravou (uzákoňujúcou presný opak skôr judikovaného) prekonaná. Pre úplnosť sa v tejto časti žiada uviesť, že z rovnakého dôvodu nemožno vo vzťahu k tu diskutovanej otázke dosť dobre naďalej trvať ani na tom závere tunajšieho odvolacieho súdu, urobenom súčasťou jeho rozsudku z 12. marca 2014 č. k. 10Co/130/2012-104 a argumentačne

podopretom i závermi z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky v jeho veci sp. zn. 32Cdo 3337/2010, podľa ktorého predpisom majúci sa použiť u vzťahu s režimom tzv. absolútneho obchodu aj na premlčanie má byť Obch. z. (nakolko po vyššie spomínanej zmene tuzemskej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa síce naďalej platí pravidlo nemožnosti posudzovania väčšej výhodnosti určitej úpravy pre spotrebiteľa podľa toho, na ktorej strane procesnoprávneho vzťahu stojí, priamo zákonom tu bolo ale ustanovené nové kritérium, ktoré za predpis s parametrom väčšej priaznivosti pre spotrebiteľa určuje O. z. - čo inak dovedené do dôsledkov znamená, že ak skôr u dodávateľa i spotrebiteľa bolo treba usudzovať na existenciu štvorročnej premlčacej doby podľa Obch. z., v tomto došlo k zmene len akceptovaním u oboch iba kratšej trojročnej lehoty podľa O. z. a takto aj spotrebiteľ, zamýšľajúci uplatňovať svoje práva voči dodávateľovi bude konfrontovaný s nutnosťou skoršieho uplatnenia práva v záujme predídenia riziku jeho premlčania, než by to bolo pri rýdzom postupe podľa noriem práva obchodného).

Nebol pritom dôvod nepostupovať podľa vyššie priblíženej úpravy, majúcej charakter záväzného interpretačného pravidla pre všetky orgány aplikácie práva (teda v neposlednom rade i pre súdy) a takto i pravidla nie čisto hmotnoprávneho (napriek jeho zakomponovaniu do zákona tradične vnímaného ako súčasť práva hmotného), ak táto v čase rozhodovania odvolacieho súdu bola platnou a účinnou, princíp prezumpcie ústavnosti právnych predpisov tu (odchylným vyjadrením sa Ústavného súdu Slovenskej republiky k otázke súladnosti zákona s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná) narušený nebol a práve podaný výklad bolo treba považovať i za eurokonformný (v tejto súv. por. najmä čl. 169 ods. 1 a 4 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorej konsolidované znenie bolo publikované pod č. 2010/C83/ 01 Úradného vestníka Európskej únie).

Podľa názoru odvolacieho súdu potom neobstála ani druhá odvolacia námietka žalobkyne, teda tá, že aplikáciou ust. § 5b NZoS (zaneseného do zákona taktiež zákonom č. 102, i keď v tomto prípade s účinnosťou od 1. mája 2014 a bez posúvania takéhoto času na neskorší, v tejto súv. por. čl. VIII bod 12 a čl. XIV zákona č. 102) i v konaniach začatých pred nadobudnutím jeho účinnosti dochádza k porušeniu zákazu retroaktivity i rovnakého postavenia účastníkov súdneho konania.

Nerovnovážnosť postavenia dodávateľa a spotrebiteľa v konaní vedenom medzi takýmito osobami tu nepochybne je, táto však nie je zásahom do stavu skoršej reálnej rovnováhy, ale pokusom zákonodarcu dostať záväzkom Slovenskej republiky, vyplývajúcim z už vyššie spomínanej Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorých podstatou je obnoviť, či presnejšie nastoliť rovnováhu, ktorá tu už v čase vstupovania účastníkmi neskoršieho procesnoprávneho vzťahu do vzťahu vedúceho k vzniku sporu a ani neskôr nebol. Faktorom spôsobujúcim nerovnováhu tu okrem ekonomickej sily oboch pomeriavaných subjektov je predovšetkým nerovnosť úrovní ich právneho vedomia (v jednom prípade podnikateľského subjektu, disponujúceho spravidla dostatočným odborným a najmä právnym aparátom, spôsobilým sa postarať primárne o koncipovanie zmlúv, čo do podoby prakticky nanucovaných druhej strane vzťahu a sekundárne i o kvalifikované uplatňovanie prípadných nárokov, v druhom prípade potom spotrebiteľa, u ktorého snaha pravdivo označiť stupeň jeho právneho vedomia nezriedka končí i úvahami na tému právneho bezvedomia). Odvolaním namietanú úpravu si potom vynútilo nielen to, čo so spomínanou nízkou úrovňou právneho vedomia ba až bezvedomia spotrebiteľov súvisí, teda to, že neznalosť iných právnych aspektov právneho vzťahu s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou vylučuje tiež možnosť vyjdenia z predpokladu vedomosti spotrebiteľa o tom, čo vôbec premlčanie je (takže nech aj principiálne neznalosť zákona neospravedlňuje, v tomto prípade zákonodarca urobil evidentnú výnimku), ale predovšetkým to, že pohľadávky voči spotrebiteľom na súdoch v nemalom počte prípadov neuplatňujú ich pôvodní zmluvní partneri (skutoční dodávatelia), ale subjekty nadobúdajúce takéto pohľadávky hromadne a zjavne za účelom dosiahnutia zisku, nie až tak výnimočne i za cenu vedomosti o premlčaní pohľadávky a pri jej uplatnení sa prakticky spoliehajúce buď na procesnú pasivitu spotrebiteľa, alebo na spornú interpretáciu právnej úpravy majúcej sa v konkrétnej veci použiť).

Argumentácia z odvolania však i pri námietke údajnou retroaktivitou podľa všetkého zámerne zamlčovala ten fakt, že v tomto prípade (a odvolací súd si tu dovolí poznámku, že zrejme aj v mnohých iných jemu obdobných) nedochádza k posudzovaniu právneho vzťahu vzniknutého pred účinnosťou novej právnej úpravy podľa takejto úpravy čo do otázok vzniku vzťahu ako takého a práv a povinností do nadobudnutia účinnosti zmeny (kedy by sa dalo súhlasiť s odvolateľkou, žeby už o netolerovateľnú retroaktivitu šlo), ale sa tu mení len zákonom ustanovený mechanizmus pri prihlíadaní na (o. i.) faktor prechodu uplatňovaného práva do polohy tzv. naturálnej obligácie (čiže práva reálne vymožiteľného do polohy práva, ktorému práve takýto atribút chýba). Úspechu postupu podľa § 5b NZoS ide pritom

pomerne ľahko zabrániť včasným uplatnením práva (rozumej nevyčkávaním tým, kto má na tom záujem, až na koniec premlčacej doby alebo na čas len krátko takémuto koncu predchádzajúci), pretože v takom prípade tak súd, ako aj práva aspoň elementárne znalý žalovaný možnosť účinného uplatnenia úpravy o premlčaní mať nemôže (a najmä žalovanému tak neostane iné, než sa brániť vecne, teda námietkami proti samotnej podstate uplatneného práva).

Vedený všetkými týmito úvahami preto odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol správne, ak žalobu v tejto veci napadnutým rozsudkom zamietol. Nakoľko to isté sa týkalo i rozhodnutia o trovách konania, podľa § 219 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako celok potvrdil.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom (tak ako aj v konaní prvostupňovom) plný úspech zaznamenal žalovaný, keď žalobkyňa s požiadavkou z odvolania neuspela ani len čiastočne. Bol to preto on, komu vzniklo i právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., prvého z nich vymedzujúceho pravidlo podporného použitia ustanovení o trovách konania na súde prvého stupňa aj na odvolacie konanie a druhého naopak zásadu zodpovednosti za výsledok tzv. sporového konania, podľa ktorej plne úspešný účastník má právo na náhradu v konaní mu vzniknutých a na uplatňovanie či obranu práva účelne vynaložených trov). Odvolací súd mu ale náhradu nepriznal a to pre nepodanie návrhu na priznanie náhrady (nutná procesná podmienka podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) i pre neexistenciu žiadnych preukázateľných trov odvolacieho konania, majúcich tomuto účastníkovi vzniknúť.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.